Alekszandr Dugin

EGY LÁTHATATLAN BIRODALOM CSILLAGA

Jean Parvulescóról

MESTERSÉGE: LÁTNOK

Jean Parvulesco (1929–2010): az európai irodalom valóságos rejtélye. Misztikus, költő, regényíró, irodalomkritikus, politikai cselszövések szakértője, forradalmár, számos huszadik századi híresség barátja és bizalmasa (Ezra Poundtól Julius Evolán át Raymond Abellióig és Arno Breckerig). Valódi személyisége titok marad. Román származású, az 1940-es években menekült nyugatra, majd a kortárs költészet és próza legbriliánsabb francia képviselőinek egyikévé vált. Bármennyire különbözőek is alkotásai – tantrikus versektől és bonyolult okkult regényektől kiemelkedő barátok életrajzaiig (amilyen a *Le Soleil rouge de Raymond Abellio*) –, valódi hivatása „látnok": a jelenkori profán világ komor és egysíkú külszíne alatt megnyilvánuló szellemi szférák közvetlen és ihletett szemlélője.

Parvulesco ugyanekkor semmiben nem hasonlít a mindennapi élet technikai-információs rutinját kompenzáló kortárs neo-miszticizmus közönséges képviselőihez. Látásmódja baljós és tragikus: egyáltalán nincsenek illúziói a jelenkori világ pokoli és ördögi természetét illetően (ebben a tekintetben leginkább egy tradicionalistához hasonlít). Teljesen idegen tőle a teozófusok, az okkultisták és a *New Age* álmisztikus „bambulóinak" infantilis optimizmusa. De nem hasonlít számos „akadémikus" vérmérsékletű tradicionalistához se, nem korlátozza magát *„a modern világ válságát"* illető szkeptikus prédikációra és a *Kali-juga* végének materialista civilizációját érintő marginális tagadásra. Szövegeit áthatja a Szent, amely közvetlenül szólal meg bennük egy álomszerű, szokatlan kinyilatkoztatás több mint profetikus nívóján keresztül, magasabb szférákból való „látogatás" révén, áttörve a sötét erők mágikus blokádján, melyek átjárják napjaink kollektív és kozmikus pszichéjének világát. Parvulesco autentikus látnok, kellően mély, elméletileg felkészült, olyan valaki, aki nem fogadja el „fényhozókként" a szövevényes valóság először feltűnő fantomjait, de ugyanekkor a racionális dogmatika által szabott normák túllépésétől való félelem nélkül szűri meg a modem lélek *„Fekete Tavának középpontjába"* tartó *„benső utazások"* folyamán ébredt intuícióit (innen származnak a könyveit megtöltő többsíkú paradoxonok). Üzenete ekképpen határozható meg:

„A »mieink« (Parvulesco) számára »a Lét összeesküvésének« tagjai voltak, akik egy közös titkos céllal egyesítették a politikai különbségek azon erőit, amelyek ellenálltak a bolygón létrejövő kozmopolita és profán civilizáció létének."

„A Szent eltűnt a modern világ mindennapi valóságából és egészen nyilvánvaló, hogy az Idők Végezetén élünk, ám nem veszett el teljesen (minthogy amennyiben örök, teoretikusan nem veszhet el), csak éjszakai, láthatatlan vetületbe helyeződött, és kész arra, hogy eljöjjön a lélek emberi kozmoszába a történelem végpontjának rettenetes apokaliptikus pillanatában, amikor a világ, elfelejtve és megtagadva szellemi természetét, a Kinyilatkoztatás kegyetlen villanásában kényszerül találkozni vele."

Mindaddig, amíg ez meg nem valósul – és az emberiség nyugodtan szendereg sötét, materialista illúzióiban –, csak a választottak, a látnokok, az Apokalipszis Rendje, egy titkos testvériség tagjai maradnak éberek, titokban az eljövendő Utolsó Óra, a „*Mennyei Királyság*", a Vég nagy Birodalmába vezető utakat készítvén elő.

Jean Parvulesco nem irodalmi alaknak tekinti magát, hanem e láthatatlan Birodalom hírnökének (1994-ben megjelent művének címe: *L'Étoile de l'Empire invisible*), az „éberek" planetáris elitjéből álló titkos országgyűlés szónokának. Személye megkétszereződik, megháromszorozódik, megnégyszereződik regényei alakjaiban, magát e szereplők közé helyezi, duplumaival, okkult másodpéldányaival, valós történelmi személyiségekkel, másvilági árnyakkal, a „külső sötétség" héjaival, „névvel bíró démonokkal", speciális okkult szervezetek titkos ágenseivel együtt. Parvulesco egy teljes párhuzamos világot tár fel, nem csupán az egyéni fantázia és emlékek színpadi kellékeit. Szövegeit félelmetes valósággal népesíti be: furcsa (gyakran egészen fekete) humora olykor a vallások szent emlékeit is érinti, dogmákat, kánonokat, hogy benső, misztériumi lényegükre ébresztve szellemi módon elpusztítsa a fetisiszta tiszteletet. Tantrikus előírásokat követve kelti életre a nyelvet, operatíve használja, szövegei ezért némileg többek a szépirodalomnál. Mágikus írások, botrányos vádak; provokáló esetek, előrejelzések; alámerülés a Benső óceánjába, a Rejtett földalatti csatornáiba, annak ijesztő birodalmába, ami mindannyiunkban létezik. Éppen ezért Parvulesco félelmetes, mint minden valódi tehetség: szándékosan és módszeresen belülről tanulmányoz bennünket, átlépve olykor az ismert határt. Látnoki anatómus.

Kezdetben volt az összeesküvés

Parvulesco egyszerre világosan és paradox módon beszél: az összeesküvés kettős.

A Lét és a Nemlétezés titkos ágensei tűnnek fel a modem világ valamennyi kulcsszférájában, a civilizáció minden folyamatát irányítva. A két titkos háló erőtényezőinek egymás alá- és föléhelyeződéséből következik az aktuális, konkrét történelmi fejlemények mibenléte és menete. Tábornokok és terroristák, kémek és költők, elnökök és okkultisták, egyházatyák és eretnekek, maffiózók és aszkéták, szabadkőművesek és naturalisták, prostituáltak és szentek, szalonművészek és munkásmozgalmi aktivisták, régészek és hamisítók – valamennyien csupán egy zsúfolt összeesküvési dráma engedelmes szereplői, s vajon ki tudja, mely társadalmi réteg rejt egy magasabb Beavatottat? Egy gengszter vagy egy koldus sokszor egy elnök vagy a Pápa megbízottjává válik, egy katonai vezető vagy egy bankár pedig egy szalonköltő bábjaként tevékenykedik, akinek groteszk és hóbortos személye mögött az ember a brutális politikai történelem hideg guruját és konstruktőrjét találhatja.

A démonokkal és a demokráciával szemben

A Láthatatlan Birodalom csillaga Parvulesco egyik kulcsregénye. Összefutnak benne korábbi

művei eseményeinek szálai. A könyv transzcendentális, történelem feletti történelmet beszél el, amint végkifejletéhez közeledik. Szerzőnk ennek krónikása. A történet summázata a következő: a Nemlétezés ágensei fekete piramisokat, pszichikus és szuperpszichikus objektumokat építenek az egész bolygó területén, különösen Franciaországban és Portugáliában (továbbá Peruban és Mexikóban), az okkult Nyugat mágikus, „akupunkturális" pontjain, hogy segítséget biztosítsanak a démoni erők, Góg és Magóg hordáinak közvetlen beáramlásához. Apokaliptikus tervük titkos elnevezése „Vízöntő Terv", minthogy az asztrológiai szimbolika szerint a Vízöntő korszaka nem boldogságot és harmóniát hoz (miként arról a Nemlétezés ágensei meggyőzni próbálják az emberiséget), hanem felbomlást, összeomlást, káoszt és halált, „feloldódást az alsóbb vizekben", hajnal táján. A mű hőse, Tony d'Antremont így adja meg a „Vízöntő-korszak" kezdetének profetikus vízióját:

„Lovecrafttal együtt látom a szellemi elit ellenállásának utolsóként megmaradt kristályszerkezetén átgázoló bűzös tömegeket végtelen hullámokban hömpölygve; hallucináló éberségem extatikus gyengeségében a csillámló fekete masszát bámulom, a fekete felbomlás masszájának habját, a demokratikus bűz terrorját és a vonagló testek félelmetes szerveit, amelyek – hitvány szajhák sminkjének hamis mosolyával, európai antifasiszták kalifornia-parti mosolyával, és vibráló kirakatok manöken-szajháinak mosolyával – végső bukásunkat készítik elő, olyan cél felé vezetve bennünket, amelyet maguk sem ismernek, vagy pontosabban túl jól ismernek, oda, ahol jóízűen szívják ki csontjaink velejét; ez az emberi jogok hallucinált ólomleple, a Pokol ürülék-hányadékának kiáramlása, jóllehet annak is sértés."

A „Vízöntő" szolgái – utat nyitva az emberi világ számára a jelenkori sötétség fekete „héjai" felé – áldásként próbálják beállítani mesterséges eljövetelüket, üdvözülésként, az evolúció határaként, a *New Age* és az Új Világrend spiritualisztikus és politikai jelszavai alá rejtve valódi természetüket, a *vomito negrót*, a Fekete Okádékot.

„Személye megkétszereződik, megháromszorozódik, megnégyszereződik regényei alakjaiban, magát e szereplők közé helyezi, duplumaival, okkult másodpéldányaival, valós történelmi személyiségekkel, másvilági árnyakkal, a »külső sötétség« héjaival, »névvel bíró démonokkal«, speciális okkult szervezetek titkos ágenseivel együtt. Parvulesco egy teljes párhuzamos világot tár fel, nem csupán az egyéni fantázia és emlékek színpadi kellékeit."

A „Vízöntő" ellen – amelyben a Nemlétezés világhálójának egészen rettenetes „bolygóntúli" lehetősége tárulhat fel, végső inkarnációja, az „Új Világrend" képében – azonban egy titkos nyugati rend, az Atlantis Magna képviselői küzdenek. E rend rítusaiban speciális szerepet játszik a titokzatos Licorne Mordore, avagy a „Vörösesbarna Egyszarvú" néven ismert Nő. Testi valójában a Jane Darlington nevet viseli, de valódi személye alapvetően túlmegy az individualitás korlátain. Nagyon valószínű, hogy önmagában valamiféle szakrális funkciót testesít meg, amely felosztásra került a rend valamennyi női tagja között, akiknek egymás közötti személyes és mindennapi viszonylatai magának a létnek az ontológiai hierarchiáját tükrözik vissza (közülük az egyik a szellemnek, másik a léleknek, harmadik a testnek felel meg). A Rend férfi tagjai, köztük a főszereplő Tony d'Antremont, szigorú értelemben szintén nehezen egyénisé-

gek: halálesetek és házasságtörések, a regényt átható ábrázolásmódok mutatják nagymértékben funkcionális természetüket; csak egyikőjük rituális halála fokozza a másikuk konspirológiai aktivitását, feleségeik pedig felfedezik, hogy házasságtöréseik folyamán hűségesek maradtak egy és ugyanazon létezőhöz. Az Atlantis Magna ily módon szövi kontinentális hálóját a „Vízöntő-összeesküvés" elleni harchoz. Magasabb, transzcendentális szinten a Vigasztaló megjelenése az eszkatológiai Esemény tantrikus megvalósításának rítusában a Feleséggel áll összefüggésben. Csak e szinten lehetséges legyőzni a *„fekete piramisok"* építőit. A *„vörös kör"* misztériózus rítusának előkészítése, majd megrendezése képezi a cselekmény legfontosabb részét. Az e művelethez vezető úton az Atlantis Magnum tagjai szimbolikus jelentőségű utazásokat tesznek, misztikus szövegeket elemeznek, azon munkálkodnak, hogy megtalálják a politikai átalakulások valódi okait, ősi európai családok történetének különös oldalait kutatják, ezoterikus eszméket fejtenek meg (amelyek olyanok, mintha bulvárlapok szivárogtatták volna ki őket), romantikus és erotikus kapcsolatokat tartanak fenn, gyilkossági merényleteken mennek keresztül, emberrablás és kínvallatás áldozataivá lesznek, ám fogságba esésük egésze, a majdnem detektívtörténet valóban letehetetlen olvasmány, és a történelem végső Eseményének látomásszerű valóságához kapcsolódva arra derít fényt, hogy a Vég nagy eurázsiai Birodalma, a Regnum Sacrum vagy Imperium Sacrum megjelenése abban tükröződik vissza, ami immár a modern világ valamennyi aspektusában látható.

A regény hősei az összeesküvés politikai szintjén ugyancsak támadó és döntő szerepet játszanak. A *New Age*-nek, a neospiritualizmusnak való szellemi ellenállás értelmében Tony d'Antremont ezek képviselői (mint amilyen Alice Bailey, de Chardin és Sai Baba) számára egy *„okkult szuper-Auschwitz, szuper-Majdanek"* felállítását javasolja, és az „Új Világrenddel", az amerikanizmussal és a liberalizmussal szembeni ellenállást tervezi, mely erők arra késztetik a Lét ágenseit, hogy planetáris összeesküvés hálóját szőjék minden mondializmussal szembenálló politikai erő részvételével. Palesztin terroristák, európai neonácik földalatti csoportjai, szociális forradalmárok és a „Vörös Brigádok" tagjai, a „demokráciát" megvető, titkon a liberális korszak végét váró arisztokrata családok leszármazottjai, az olasz maffia tagjai, gaullisták és Franco-csodálók, a Harmadik Világ forradalmárai, Amerika és Ázsia sámánjai, kommunista vezetők, német bankárok – mind résztvevőkké válnak a végső eurázsiai Birodalom újrateremtésére irányuló geopolitikai tervben. Diplomáciai cselszövések, külföldi utazások, bizalmas beszélgetések és információgyűjtés képezi a Lét ágensei összeesküvésének politikai aspektusát, továbbá a regény sajátos – a szereplők titokzatos beszélgetéseire és hosz-

> ***„Tábornokok és terroristák, kémek és költők, elnökök és okkultisták, egyházatyák és eretnekek, maffiózók és aszkéták, szabadkőművesek és naturalisták, prostituáltak és szentek, szalonművészek és munkásmozgalmi aktivisták, régészek és hamisítók – valamennyien csupán egy zsúfolt összeesküvési dráma engedelmes szereplői (…). Egy gengszter vagy egy koldus sokszor egy elnök vagy a Pápa megbízottjává válik, egy katonai vezető vagy egy bankár pedig egy szalonköltő bábjaként tevékenykedik, akinek groteszk és hóbortos személye mögött az ember a brutális politikai történelem hideg guruját és konstruktőrjét találhatja."***

szas ezoterikus monológokra helyezett – tárgyi menetét.

Parvulesco regénye nem a befejezett elbeszélés megszokott logikáját követi.

Jelentős, hogy egy fél szóval fejeződik be az 533. oldalon. Az olvasó a titkos háború eszkatológiai végkifejletéhez látja közeledni a cselekményt, de… Itt véget ér az irodalom világa és felemelkedik az aktuális valóság.

A szereplők többsége a regényben történelmi alak, akik közül néhányan meghalnak, mások életben maradnak. A történetben idézett könyvek és szövegek valóban léteznek. Sok epizód és feleleventett legenda megint csak nem kitalált (ámbár egészen kevés a képzelet szülötte). Jelentős részlet: az említésre kerülő nevek többségét a szerző születési és halálozási dátummal együtt közli. *A láthatatlan Birodalom csillaga* elolvasása után természetesen felmerül a kérdés: pontosan mit olvastunk? Regényt? Fikciót? Fantasyt? Szürreális irodalmat? Vagy talán ezoterikus szöveget?

Avagy a jelenkori történelem rejtett okának valós felfedését (az egész kötet metafizikai teljességének pozíciójából nézve), másfelől pedig hallucinációkat, amelyek valójában banális és hétköznapi feltevések, melyek nem fejeznek ki semmit és olyan távoliak az igazságtól, mint a képzelet?

Maga Jean Parvulesco egy ajándékba adott nekem dedikált példányban a következő szavakkal illette regényét:

> *„a legtitkosabb és legveszélyesebb beavatási regény, ahol az Abszolút Szeretet végső fegyvert szolgáltat az Abszolút Hatalom számára, és lefekteti a Vég nagy, jövőbeli eurázsiai Birodalmának titkos alapjait, amely a Mennyei Királyságot, a Regnum Sacrumot jelzi majd."*

Nem több, és nem kevesebb.

SIVA, A VÖRÖSESBARNA

Egyik beszélgetésünk alkalmával, amikor az orosz politikai szóhasználatban alkalmazott „mieink" kifejezés jelentését fejtettem ki, Parvulesco arca felderült, és megmutatott egy helyet korai regényei (1970-es évek közepe) egyikében, ahol ugyanezt a kifejezést meglepően hasonló módon használja. A „mieink" számára *„a Lét összeesküvésének"* tagjai voltak, akik egy közös titkos céllal egyesítették a politikai különbségek azon erőit, amelyek ellenálltak a bolygón létrejövő kozmopolita és profán civilizáció létének. Hovatovább, olasz barátaim eljuttatták hozzám Parvulesco egyik '60-as évekből származó cikkének másolatát, amelyben Eurázsia-igenlésről beszél, egy kontinentális tömb geopolitikai tervéről, egy orosz–német szövetség szükségességéről (újraélesztve a Molotov–Ribbentrop-paktumot), továbbá a közeledés szükségességéről vörösök és barnák között egy egyesült, forradalmi, antimondialista fronton! Milyen különös, hogy ennek a bámulatos embernek az írásai – amelyek annyira népszerűek, amennyire a szépirodalmi művek, és kegyes mosolyra fakasztják az „akadémikus" tradicionalistákat is – egy már-már profetikus jövőbe látással jelzik azt, ami csak az utóbbi néhány évben vált politikai tényezővé, távol Európától, Oroszországban… Mindezen kínos gondolatok felvetése ennek az irodalmi géniusznak a valódi mibenlétére vall. Végül is ki vagy te, Parvulesco (Altavilla kapitány) úr? Akárki is, kétségtelenül „vörösesbarna", már csak azért is, mert minden rokonszenvével a titokzatos női alak oldalán állt, akit néhány ténylegesen létező beavatási társaság a „Vörösesbarna Egyszarvúnak", Licorne Mordore-nak nevezett. Meg kell azonban jegyeznünk, hogy a francia *mordoré* szó pontosabban „arany vagy aranyozott vörösesbarnát" jelent. A megvető és pejoratív „vörös-barna" kifejezésen

kívül – amit sokáig a legérdekesebb oroszországi politikai erők megjelölésére használtak – ott van tehát e színben a királyi árnyalat is, mint a nagy, kontinentális Eurázsiai Forradalom végső, alkímiai arannyal történő eszkatológiai megkoronázása, amit a „mieink", *„a Lét (titkos és nyílt) ágensei"* készítenek elő és valósítanak meg napjainkban. A szakrális hagyomány egy másik alakját is ezzel a színnel ábrázolják. Siváról, a hindú istenről szólunk, akit liturgikusan „vörösesbarnának" és „félelmetesnek" tekintenek. Siva személyisége közel áll „vörös-barnáink" vonásaihoz.

Igen, külső megnyilvánulásukban ezek a vonások félelmetesek és pusztítóak. De pontosan a rettenetes vörösesbarna Siva szolgálja – annak oltalmazójaként – az Örökkévalóság misztériumát, feltárva önnön teljességében az Idők Végezetének pillanatát, „rettenetes" megnyilvánulásában is tagadva a „Vízöntő-korszak" kezdetét. Vörösesbarna Siva: a Szent Szerelem hagyománya, a *tantra* őre. Azé a *tantráé*, amelynek Jean Parvulesco egyik első könyvét, a *La Miséricordieuse Couronne du Tantrát* szentelte.

A benső Földrész képviselői éberek. Beteges civilizációnk éjszakai egén már feltűnt egy mágikus Csillag, beharangozva a Benső mihamarabb Külsővé alakítását. Egy láthatatlan Birodalom csillaga – Jean Parvulesco Birodalmának csillaga.

Ford. K. M.